

Arrest

nr. 256 001 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt correct voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo op 08.05.1986.

Op 05.03.2018 werd verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn feitelijke partner, mevr. V. V. D. (Nederlandse nationaliteit).

Uit onderzoek is gebleken dat de relatie minstens sinds 10.09.2018 een einde heeft genomen. Volgens het politieonderzoek zou verzoeker zijn partner zelfs reeds verlaten hebben sinds 11.07.2018.

Op 01.04.2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De voormelde beslissing dd. 01.04.2020 werd vernietigd bij arrest nr. 244.755 dd. 24.11.2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat er geen administratief dossier werd neergelegd.

Op 14.12.2020 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing.”

Op 14 december 2020, met kennisgeving op 12 januari 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 05.03.2018 in functie van zijn feitelijke partner V. D. V. V. (RR: …) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980. Inmiddels is betrokkenes situatie totaal gewijzigd. De relatie heeft immers een einde genomen, en dit reeds minstens sinds 10.09.2018. Betrokkene zou volgens het politieonderzoek in het dossier zijn partner zelfs reeds verlaten hebben sinds 11.07.2018.

Artikel 47/4 luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; [...]”

Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 17.05.2019 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Deze brief werd aan betrokkene betekend op 21.05.2019. Volgende stukken werden voorgelegd:

- kopie Surinaams paspoort*
- CV, tewerkstellingsattest Q. J. dd. 21.05.2019, arbeidsovereenkomsten via Q. J., bijbehorende loonfiches en individuele rekeningen, contract onbepaalde duur bij E. dd. 20.05.2020.*
- Attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 27.07.2018 en attest van inburgering dd. 07.09.2018*
- Huurovereenkomst van korte duur, op naam van betrokkene voor een appartement gelegen te (...)*
- Uittreksel Rijksregister dd. 23.06.2020 op naam van L. F., en de kinderen L. I., L. C. en L. I. J.*
- Kopie voorlopig rijbewijs op naam van betrokkene, afgeleverd op 13.12.2019.*
- Attest OCMW dd. 22.09.2020*

De voormelde brief vermeldde tot slot "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene heeft geen verdere stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 05.03.2018, bijlage 19ter). Hij is het land van herkomst tevens pas uitgereisd op 23.12.2017, waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers ruim 31 jaar lang in zijn land van herkomst, is er opgegroeid en heeft er onderwijs genoten (cfr. CV betrokkene). Betrokkenes raadsman schrijft dat betrokkene niet kan rekenen op steun van familie of vrienden in het land van herkomst, daar zijn belangrijkste gezinsleden hier verblijven en hij aldaar geen noemenswaardige relaties meer onderhoudt. Van deze stellingname echter worden geen stavingsstukken voorgelegd. Een verhuis naar het buitenland brengt niet met zich mee dat betrokkene alle contacten met zijn sociaal netwerk van kennissen en vrienden dat hij meer dan 31 jaar heeft opgebouwd alsook met zijn familieleden (ouders, broers/zussen, ooms/tantes, neven/nichten, ...) zou moeten hebben verbroken en dat banden met hen heden niet meer zouden bestaan. Bovendien wordt de affiniteit die betrokkene nog voelt met het land van herkomst bevestigd door het gegeven dat betrokkene heden een relatie blijkt te onderhouden met een vrouw van Surinaamse nationaliteit en zij heden ook twee gezamenlijke kinderen hebben.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie legt hij een huurovereenkomst voor en een kopie van zijn voorlopig rijbewijs. Ook zit er in het dossier een attest van een cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 27.07.2018 en attest van inburgering dd. 07.09.2018. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze cursussen verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Verder toont betrokkene met het voorgelegde CV, tewerkstellingsattest Q. J. dd. 21.05.2019, de arbeidsovereenkomsten, bijbehorende loonfiches en individuele rekeningen, het contract onbepaalde duur alsook het attest van het OCMW dd. 22.09.2020 aan tewerkgesteld te zijn en daarmee niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit zijn zonder meer positieve elementen. Echter, ook tewerkstelling en bijbehorend inkomen is, net zoals het hebben van een dak boven het hoofd, noodzakelijk om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor ook deze elementen niet aantonen dat betrokkene reeds dermate geïntegreerd is in België in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst of origine kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en de draad terug op te pikken of er een nieuw leven te starten. Wat het voorlopig rijbewijs betreft, dient opgemerkt te worden dat het besturen van een wagen een vaardigheid betreft die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kan leiden in België alleen.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Verder verblijf in het kader van de wel erg kortstondige relatie met mevr. V. D. is dan ook achterhaald. Er is geen sprake van gemeenschappelijke kinderen met referentiepersoon. Verder werd bij het verzoekschrift tot vernietiging een uittreksel uit het Rijksregister dd. 23.06.2020 voorgelegd op naam van L. F. van Surinaamse nationaliteit en de kinderen L. I. en L. L. Uit het dossier blijkt dat betrokkene de twee voormelde kinderen van Surinaamse nationaliteit heeft erkend in september 2020 en zij inmiddels betrokkenes naam dragen. In de brief van betrokkenes raadsman dd. 27.07.2020 staat te lezen dat betrokkene in België een nieuw gezinsleven opgebouwd heeft. "Hij heeft hier immers een relatie met de vrouw waar hij al langer iets mee heeft. Zij kozen voor elkaar, waardoor de vorige relatie van verzoeker eindigde. Het koppel heeft samen immers twee kindjes, geboren in respectievelijk 2018 en 2020." Ook blijkt dat betrokkene een huurovereenkomst heeft voorgelegd voor het appartement gelegen te (...), daar waar mevrouw en de kinderen op het adres (...) wonen. Niettegenstaande blijkt betrokkene wel door de wijkagent aangetroffen te zijn op het adres van mevrouw. Ook blijken zij de intentie te hebben met elkaar in het huwelijksbootje te stappen. In elk geval kunnen uit de voorgelegde stukken

noch uit het dossier hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Hoewel huidige beslissing uiteraard enkel betrekking heeft op betrokkene kan evenwel opgemerkt worden dat er geen onoverkomenlijke hinderpalen blijken uit het dossier waaruit zou kunnen blijken dat zijn gezin betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Mevrouw L. is zelf pas enkele jaren in België. Verder zijn de twee gezamenlijke kinderen nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie.

Daarenboven zijn zij nog niet schoolplichtig. Hoe dan ook, de echtgenote en de kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke bezoeken aan betrokkene. Het is aan betrokkenen om in het belang van de kinderen te kiezen op welke wijze zij hun gezinsleven verder wensen te beleven.

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene is geïntegreerd in België in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor een beëindiging van het verblijfsrecht. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt in eerste instantie als volgt louter theoretisch uiteengezet:

"B. TEN GRONDE

EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/4 VAN DE VREEMDELINGENWET: EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de

betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd genomen op grond van artikel 47/4 Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de initiële verblijfsaanvraag gebeurde op basis van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 47/4 Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, §4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° [...]

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Verzoeker meent dat dit laatste niet op afdoende wijze werd onderzocht.

De motivering in de bestreden beslissing wijst dan ook op een gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, waarmee zij de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).”

Meer concreet zet het eerste middel uiteen wat volgt:

“6.

Verzoeker werd op 21.05.2019 verzocht om alle dienstige stavingstukken over te maken met het oog op het nemen van een eventuele beslissing tot beëindiging van zijn verblijf. Verzoeker legde toen een aantal documenten voor.

Doch pas op 01.04.2020, en dus een jaar later (!), werd de eerste bijlage 21 genomen.

Op dat ogenblik kon verzoeker evenwel meer en betere documenten voorleggen dan een jaar voordien, daar zijn integratie in de tussentijd alleen maar werd versterkt, zijn economische situatie er alleen maar beter op werd, zijn banden met Suriname er alleen maar minder hecht op werden, zijn familiale en culturele bindingen in België alleen maar hechter werden, zijn relationeel leven intussen ook wijzigde en hij een nieuwe relatie heeft...

Verzoeker legde dan ook nog nieuwe documenten voor in het kader van zijn eerste verzoekschrift tot nietigverklaring.

Al deze stukken zullen hieronder worden besproken.

7.

Verzoeker legde om te beginne bewijzen van tewerkstelling waaruit blijkt dat hij van september 2018 tot op datum van het overmaken (mei 2019) tewerkgesteld was als uitzendkracht (stuk 3).

Het hebben van een job en een inkomen is inderdaad nodig om een menswaardig leven te kunnen leiden, doch verzoeker toont hiermee wel degelijk zijn wil aan om hier te integreren, om hier voor zichzelf te kunnen zorgen en niet te moeten terugvallen op de Belgische overheid.

Bovendien heeft verzoeker niet “zomaar” een job. Hij heeft hier altijd gewerkt, van het moment dat hij in het bezit werd gesteld van zijn oranje kaart tot op heden (stuk 4).

Hij werkte eerste via interimkantoren K. en M. De laatste 17 maanden werkte hij via het interimkantoor Synergie bij telkens dezelfde werkgever, E.

Na zich daar 17 maanden bewezen te hebben als uitzendkracht, werd hem in mei 2020 een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur aangeboden (stuk 5).

Hij werkt thans dus vast als arbeider bij E. NV (i.e. E.) te Malle en heeft hierbij een brutoloon van 13,50 euro per uur.

Hij werkt met andere woorden al meer dan 2 jaar voor dezelfde werkgever, waar hij is gestart als interim, doch zich heeft opgewerkt tot vaste waarde en ook nog verder toekomstperspectief heeft.

Hij diende zich dan ook nooit te beroepen op het OCMW voor financiële steun en heeft steeds voor zichzelf/en zijn gezin kunnen zorgen (stuk 10).

Verzoeker is thans dus op een duurzame manier tewerkgesteld in België. Het hebben van een vaste en voltijdse job vormt wel degelijk een bewijs van integratie. Daarnaast vormen alleszins de gevolgen van het hebben van een job (of dit nu interim werk is of thans een vaste job) tevens een bewijs van integratie, daar men hiermee een sociaal (en collegiaal) netwerk opbouwt.

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot een standaard motivering die focust op de leeftijd en werkervaring van verzoeker, die dan vervolgens kan worden aangewend om werk te zoeken en de vinden in het herkomstland.

Dergelijke argumentatie neemt evenwel niet weg dat, en gaat zelfs voorbij aan het feit dat, verzoeker thans in België op duurzame wijze is tewerkgesteld, hij hier een toekomst en een sociaal/collegiaal netwerk voor zichzelf heeft uitgebouwd. Met deze elementen werd géén rekening gehouden door verwerende partij.

8.

Daarnaast vormt het huidig gezinsleven van verzoeker tevens een omstandigheid waarmee had worden rekening gehouden.

Hij heeft hier een vaste relatie, met mevrouw L. F. C. (RR: ... - stuk 6), waarmee hij samen op 01.07.2020 een nieuwe huurovereenkomst heeft afgesloten (stuk 9).

Met deze vrouw heeft hij bovendien ook reeds twee kinderen (stuk 7), L. I. (RR: ...) en L. L. (RR: ...).

Het gezin heeft samen toekomstplannen, daar verzoeker en zijn partner wensen te huwen (hiertoe werden reeds de eerste stappen gezet bij de gemeente Malle) en verzoeker intussen zijn twee kinderen ook heeft erkend (stuk 11).

Er is dus wel degelijk sprake van een waar gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (zie supra).

Ook hier is verwerende partij te kort door de bocht gegaan door te stellen dat mevrouw nog niet lang in België verblijft en de kinderen, gelet op hun jonge leeftijd, zich elders kunnen vestigen.

Men gaat op deze manier voorbij aan het privé, gezins- en familieleven dat hier werd opgebouwd: het gezin verblijft hier op duurzame wijze, de kinderen gaan hier naar de opvang/school, de ouders werken,...

Het is niet omdat men nog de leeftijd en de gezondheid heeft om een verhuis uit België aan te kunnen, dat dit niet betekent dat men hier wel degelijk een privé, gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd. Hier diende rekening mee te worden gehouden!

9.

Daarnaast is verzoeker hier op alle mogelijke vlakken geïntegreerd: hij heeft hier een rijbewijs (stuk 8), volgde hier een cursus inburgering, heeft hier steeds gewerkt, heeft hier een gezin, vrienden, ... Zo is naast een tewerkstelling en een gezinsleven met partner en kinderen ook sprake van een sociale integratie.

Hier werd onvoldoende rekening mee gehouden door verwerende partij.

Men beperkt zich tot een standaard motivering, waarbij gefocust wordt op de leeftijd, de gezondheid en de vermeende 'beperkte' duur van het verblijf in België van verzoeker, doch men gaat voorbij aan het feit dat deze elementen niet wegnemen dat verzoeker hier thans wel degelijk een privé en gezinsleven heeft uitgebouwd en dit op duurzame wijze (met 2 gemeenschappelijke kinderen!), dat hij hier op duurzame wijze is tewerkgesteld, dat hij hier op alle vlakken geïntegreerd is en hier een sociaal en collegiaal netwerk heeft uitgebouwd, ...

Met al deze elementen had rekening moeten worden gehouden.

Verwerende partij heeft dan ook de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden (motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel) door op over te gaan tot het nemen van zo'n drastische beslissing met een enorme impact op het leven van verzoeker, en dit zonder een afdoende onderzoek naar de situatie van verzoeker.

Het betreft evenwel een beslissing met een zeer grote impact voor verzoeker. Hij verliest zijn verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Hij werkt hier, heeft hier een duurzaam gezinsleven, sociaal netwerk, is hier ten volle geïntegreerd, ...

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In het eerste middel brengt de verzoekende partij een theoretisch betoog naar voor over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het *fair play*-beginsel en de hoorplicht, maar zij laat na in dit eerste middel van het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken

zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat volgens de gemachtigde de relatie met haar feitelijke partner in functie van wie de verzoekende partij het verblijfsrecht had verkregen, een einde heeft genomen.

De gemachtigde geeft aan dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekwaam als feitelijke partner van V. D. V. V., die de Nederlandse nationaliteit heeft, maar dat de situatie inmiddels is gewijzigd, nu de relatie is beëindigd, minstens sedert 10 september 2018.

In de bestreden beslissing gaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de elementen, gepreciseerd in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, na: duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Tevens wordt gemotiveerd omtrent de stukken die de verzoekende partij in dat verband had bijgebracht nadat zij op 17 mei 2019, met kennisgeving op 21 mei 2019, werd gevraagd om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De gemachtigde licht toe waarom deze elementen en documenten niet in de weg staan aan de beëindiging van het verblijf.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen, die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, kent, zodat het doel, dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, dat de wettelijke grondslag vormt van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° (...)

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aldus kan de gemachtigde binnen de vijf jaar na het bekomen van het verblijfsrecht, een einde maken aan dit verblijfsrecht wanneer, zoals *in casu*, er geen duurzame relatie meer is met de burger van de Unie in functie waarvan het verblijfsrecht werd verkregen.

De verzoekende partij betwist niet dat haar relatie met de referentiepersoon, in functie van wie zij haar verblijfsrecht verkreeg, beëindigd is, en dit binnen een termijn van vijf jaar. Het staat dan ook buiten betwisting dat *in casu* is voldaan aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht als “*ander familielid*” van een burger van de Unie.

De verzoekende partij voert enkel aan dat de elementen, zoals voorzien in artikel 47/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, niet afdoende werden onderzocht.

2.1.3.1. In eerste instantie werpt zij op dat de vraag tot het horen en het verkrijgen van dienstige stukken werd gesteld op 21 mei 2019, waarna zij stukken overmaakte. Pas op 1 april 2020 werd de eerste ondertussen vernietigde beslissing, die een einde stelde aan het verblijf, genomen. Ondertussen kon de verzoekende partij meer en betere stukken voorleggen. Zij heeft ook nieuwe stukken voorgelegd bij haar verzoekschrift tegen de beslissing die een einde stelde aan het recht op verblijf, die zij bespreekt.

De Raad merkt op dat het de verzoekende partij vrijstond om in de periode van 21 mei 2019 tot het nemen van de eerste bijlage 21 aanvullende stukken neer te leggen. De uitnodigingsbrief, ter kennis gegeven op 21 mei 2019, vermeldt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij relevante wijzigingen moet doorgeven tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart.

Na het vernietigingsarrest van de Raad van 24 november 2020 met arrest, gekend onder nummer 244 755, stond het de verzoekende partij ook vrij om aanvullende stukken over te maken. Bovendien heeft de verwerende partij slechts kennis van de stukken, toegevoegd aan het eerder ingediende verzoekschrift, als de verzoekende partij deze rechtsreeks aan de verwerende partij heeft overgemaakt.

De Raad dient in dat geval deze stukken buiten beschouwing te laten voor zover ze niet zijn meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Integendeel met het verzoekschrift worden de stukken door de griffie van de Raad niet meegedeeld aan de verwerende partij. Nazicht leert dat alle stukken, toegevoegd aan het verzoekschrift, aan de verwerende partij kenbaar werden gemaakt.

2.1.3.2. Verzoekende partij hekelt de motieven in de bestreden beslissing over haar integratie en haar tewerkstelling.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 47/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet slechts impliceert dat de gemachtigde rekening moet houden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn

sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de gemachtigde op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De gemachtigde beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

De verzoekende partij benadrukt dat zij haar bewijzen van tewerkstelling heeft voorgelegd. Hieruit moet blijken dat zij altijd tewerkgesteld was van september 2018 tot mei 2019 als uitzendkracht.

Sedert mei 2020 heeft verzoekende partij een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zodat zij al twee jaar voor dezelfde werkgever werkt. Verzoekende partij heeft nooit een beroep gedaan op de steun van het OCMW en heeft een sociaal en collegiaal netwerk opgebouwd door haar werk. Verzoekende partij beweert dat met deze elementen geen rekening werd gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met deze argumenten:

“Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 17.05.2019 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Deze brief werd aan betrokkene betekend op 21.05.2019. Volgende stukken werden voorgelegd:

- kopie Surinaams paspoort

- CV, tewerkstellingsattest Q. J. dd. 21.05.2019, arbeidsovereenkomsten via Q. J., bijbehorende loonfiches en individuele rekeningen, contract onbepaalde duur bij E. dd. 20.05.2020.

- Attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 27.07.2018 en attest van inburgering dd. 07.09.2018

- Huurovereenkomst van korte duur, op naam van betrokkene voor een appartement gelegen te (...)

- Uittreksel Rijksregister dd. 23.06.2020 op naam van L. F., en de kinderen L. I. L. C. en L. L. I. J.

- Kopie voorlopig rijbewijs op naam van betrokkene, afgeleverd op 13.12.2019.

- Attest OCMW dd. 22.09.2020

De voormelde brief vermeldde tot slot “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Betrokkene heeft geen verdere stukken meer voorgelegd.(...)

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie legt hij een huurovereenkomst voor en een kopie van zijn voorlopig rijbewijs. Ook zit er in het dossier een attest van een cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 27.07.2018 en attest van inburgering dd. 07.09.2018. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze cursussen verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Verder toont betrokkene met het voorgelegde CV, tewerkstellingsattest Q. J. dd. 21.05.2019, de arbeidsovereenkomsten, bijbehorende loonfiches en individuele rekeningen, het contract onbepaalde duur alsook het attest van het OCMW dd. 22.09.2020 aan tewerkgesteld te zijn en daarmee niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit zijn zonder meer positieve elementen. Echter, ook tewerkstelling en bijbehorend inkomen is, net zoals het hebben van een dak boven het hoofd, noodzakelijk om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor ook deze elementen niet aantonen dat betrokkene reeds dermate geïntegreerd is in België in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst of origine kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en de draad terug op te pikken of er een nieuw leven te starten. Wat het voorlopig rijbewijs betreft, dient opgemerkt te worden dat het besturen van een wagen een vaardigheid betreft die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kan leiden in België alleen.”

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aan de verwerende partij kenbaar gemaakte stukken en deze bespreekt.

In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat een tewerkstelling niet zou getuigen van integratie, maar wel dat *“Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene is geïntegreerd in België in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor een beëindiging van het verblijfsrecht. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.”*

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar haar collegiaal netwerk en vrienden, wordt erop gewezen dat zij in dat verband geen stukken heeft voorgelegd, zodat de gemachtigde hiermee ook geen rekening kon houden.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde over de door haar aangebrachte elementen. Zij maakt evenwel niet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk is. In de mate dat de verzoekende partij oordeelt dat in haren hoofde wel sprake is van een volledige integratie of van grote moeite om geïntegreerd te geraken, terwijl de gemachtigde van oordeel is dat dit niet het geval is, blijkt dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstelt dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort.

De verzoekende partij geeft mee dat zij in België duurzaam verblijft maar de bestreden beslissing wijst correct op het gegeven dat de verzoekende partij pas een gezinsherenigingsaanvraag indiende op 5 maart 2018, dat de verzoekende partij ruim 31 jaar lang in het herkomstland verbleef waar zij is opgegroeid en onderwijs heeft genoten en de verzoekende partij een familie heeft in het herkomstland, zodat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij geen bindingen heeft met het herkomstland.

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op haar; zij verliest immers haar verblijfsrecht na hier een leven te hebben opgebouwd, zij werkt hier, heeft hier een sociaal en familiaal netwerk en is hier ten volle geïntegreerd. De gemachtigde had volgens de verzoekende partij op een veel grondigere manier moeten te werk gaan en zij had de voorgelegde stukken niet mogen afschrijven als *“normaal in het kader van een menswaardig leven”*.

In de bestreden beslissing worden de elementen die de integratie betreffen uitvoerig besproken en de verzoekende partij weerlegt geenszins de motieven, hierboven geciteerd, die niet kennelijk onredelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat met de aan de verwerende partij kenbaar gemaakte elementen geen rekening is gehouden.

De bestreden beslissing stelt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 05.03.2018, bijlage 19ter). Hij is het land van herkomst tevens pas uitgereisd op 23.12.2017, waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers ruim 31 jaar lang in zijn land van herkomst, is er opgegroeid en heeft er onderwijs genoten (cfr. CV betrokkene). Betrokkenes raadsman schrijft dat betrokkene niet kan rekenen op steun van familie of vrienden in het land van herkomst, daar zijn belangrijkste gezinsleden hier verblijven en hij aldaar geen noemenswaardige relaties meer onderhoudt. Van deze stellingname echter worden geen stavingsstukken voorgelegd. Een verhuis naar het buitenland brengt niet met zich mee dat betrokkene alle contacten met zijn sociaal netwerk van kennissen en vrienden dat hij meer dan 31 jaar heeft opgebouwd alsook met zijn familieleden (ouders, broers/zussen, ooms/tantes, neven/nichten, ...) zou moeten hebben verbroken en dat banden met hen heden niet meer zouden bestaan. Bovendien wordt de affiniteit die betrokkene nog voelt met het land van herkomst bevestigd door het gegeven dat betrokkene heden een relatie blijkt te onderhouden met een vrouw van Surinaamse nationaliteit en zij heden ook twee gezamenlijke kinderen hebben.”

De verzoekende partij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde stukken ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen of dat deze stukken niet zorgvuldig zouden zijn onderzocht in het licht van artikel 74/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Dat Raad herhaalt dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt. De verzoekende partij geeft in wezen enkel aan dat uit de voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat zij ten volle geïntegreerd is in België en zij stelt vaagweg dat de beëindiging van het verblijfsrecht een enorme impact heeft op haar leven. De verzoekende partij betwist echter niet dat zij, gelet op haar leeftijd en gezondheidstoestand, de hier ten lande opgebouwde werkervaring en haar wil om te werken kan aanwenden om aan de slag te gaan in haar land van herkomst of origine en om daar te draad terug op te pikken. Met de loutere affirmaties omtrent haar sociale en economische integratie en met de blote en vage bewering dat de bestreden beslissing een enorme impact zal hebben op haar leven, toont de verzoekende partij nog niet aan dat de gemachtigde op grond van een onjuiste voorstelling van de feiten of in kennelijke onredelijkheid zou hebben besloten dat niet blijkt dat de verzoekende partij op een dermate bijzondere manier is geïntegreerd in België dat deze integratie aan de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Voor het overige houdt de bestreden beslissing rekening met het familieleven van de verzoekende partij. Dit blijkt uit volgende motieven:

“Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Verder verblijf in het kader van de wel erg kortstondige relatie met mevr. V. D. is dan ook achterhaald. Er is geen sprake van gemeenschappelijke kinderen met referentiepersoon. Verder werd bij het verzoekschrift tot vernietiging een uittreksel uit het Rijksregister dd. 23.06.2020 voorgelegd op naam van L. F. van Surinaamse nationaliteit en de kinderen L. I. en L. L. Uit het dossier blijkt dat betrokkene de twee voormelde kinderen van Surinaamse nationaliteit heeft erkend in september 2020 en zij inmiddels betrokkenes naam dragen. In de brief van betrokkenes raadsman dd. 27.07.2020 staat te lezen dat betrokkene in België een nieuw gezinsleven opgebouwd heeft. “Hij heeft hier immers een relatie met de vrouw waar hij al langer iets mee heeft. Zij kozen voor elkaar, waardoor de vorige relatie van verzoeker eindige. Het koppel heeft samen immers twee kindjes, geboren in respectievelijk 2018 en 2020.” Ook blijkt dat betrokkene een huurovereenkomst heeft voorgelegd voor het appartement gelegen te (...), daar waar mevrouw en de kinderen op het adres (...) wonen. Niettegenstaande blijkt betrokkene wel door de wijkagent aangetroffen te zijn op het adres van mevrouw. Ook blijken zij de intentie te hebben met elkaar in het huwelijksbootje te stappen. In elk geval kunnen uit de voorgelegde stukken noch uit het dossier hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Hoewel huidige beslissing uiteraard enkel betrekking heeft op betrokkene kan evenwel opgemerkt worden dat er geen onoverkomenlijke hinderpalen blijken uit het dossier waaruit zou kunnen blijken dat zijn gezin betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Mevrouw L. is zelf pas enkele jaren in België. Verder zijn de twee gezamenlijke kinderen nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie.

Daarenboven zijn zij nog niet schoolplichtig. Hoe dan ook, de echtgenote en de kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke bezoeken aan betrokkene. Het is aan betrokkenen om in het belang van de kinderen te kiezen op welke wijze zij hun gezinsleven verder wensen te beleven.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de relatie met L. F. (niet de oorspronkelijke referentiepersoon) en met het gegeven dat de verzoekende partij met deze dame twee kinderen heeft die door de verzoekende partij zijn erkend. Zelfs de wil om te huwen werd in rekening gebracht. Door louter te stellen dat de dame in kwestie hier al lang verblijft en de kinderen jong zijn, het gezin werkt en de kinderen naar de opvang gaan, weerlegt de verzoekende partij niet deze correcte motieven. Bovendien merkt de bestreden beslissing correct op dat de huidige partner van de verzoekende partij ook pas enkele jaren in België is. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen. De motivering is niet stereotiep en met de individuele situatie van de verzoekende partij werd rekening gehouden.

2.1.4. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet beschikt.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet voldoende gemotiveerd en heeft geen afdoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, daar er enkel wordt verwezen naar de relatie die verzoeker had, op basis waarvan hij verblijf verkreeg, maar die stuk liep.

Nochtans heeft verzoeker hier thans een nieuw duurzaam gezinsleven met partner en kinderen. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het huidige gezinsleven van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt het privé en familiaal leven van verzoeker evenwel niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM, alsook werd er geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoeker hier - zelfs los van zijn privé- en gezinsleven - voor zichzelf heeft opgebouwd (zie supra). In deze zin kan er verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 205.020 dd. 07.06.2018), waarin wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gekeken worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd.

In casu betekent dit dat er ook op dit vlak een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Hij is hier immers op duurzame wijze tewerkgesteld, waarbij al ruim 2 jaar bij dezelfde werkgever, waar hij thans ook een vaste arbeidsovereenkomst wist te bekomen, hij heeft hier een inburgeringscursus gevolgd, hij heeft collega's, vrienden, is hier op alle vlakken geïntegreerd...

Kortom, verzoeker heeft een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familieleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker enerzijds gescheiden wordt van zijn partner en minderjarige kinderen en anderzijds opnieuw zijn leven zou moeten opbouwen in Suriname; dit vormt een onevenredige schade aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is gegrond.”

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds

het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en familieleven van de verzoekende partij als volgt gemotiveerd:

“Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Verder verblijf in het kader van de wel erg kortstondige relatie met mevr. V. D. is dan ook achterhaald. Er is geen sprake van gemeenschappelijke kinderen met referentiepersoon. Verder werd bij het verzoekschrift tot vernietiging een uittreksel uit het Rijksregister dd. 23.06.2020 voorgelegd op naam van L. F. van Surinaamse nationaliteit en de kinderen L. I. en L. L. Uit het dossier blijkt dat betrokkene de twee voormelde kinderen van Surinaamse nationaliteit heeft erkend in september 2020 en zij inmiddels betrokkenes naam dragen. In de brief van betrokkenes raadsman dd. 27.07.2020 staat te lezen dat betrokkene in België een nieuw gezinsleven opgebouwd heeft. “Hij heeft hier immers een relatie met de vrouw waar hij al langer iets mee heeft. Zij kozen voor elkaar, waardoor de vorige relatie van verzoeker eindigde. Het koppel heeft samen immers twee kindjes, geboren in respectievelijk 2018 en 2020.” Ook blijkt dat betrokkene een huurovereenkomst heeft voorgelegd voor het appartement gelegen te (...), daar waar mevrouw en de kinderen op het adres (...) wonen. Niettegenstaande blijkt betrokkene wel door de wijkagent aangetroffen te zijn op het adres van mevrouw. Ook blijken zij de intentie te hebben met elkaar in het huwelijksbootje te stappen. In elk geval kunnen uit de voorgelegde stukken noch uit het dossier hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Hoewel huidige beslissing uiteraard enkel betrekking heeft op betrokkene kan evenwel opgemerkt worden dat er geen onoverkomenlijke hinderpalen blijken uit het dossier waaruit zou kunnen blijken dat zijn gezin betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Mevrouw L. is zelf pas enkele jaren in België. Verder zijn de twee gezamenlijke kinderen nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie.

Daarenboven zijn zij nog niet schoolplichtig. Hoe dan ook, de echtgenote en de kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke bezoeken aan betrokkene. Het is aan betrokkenen om in het belang van de kinderen te kiezen op welke wijze zij hun gezinsleven verder wensen te beleven.”

Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, betwist de verzoekende partij niet dat haar relatie met de referentiepersoon beëindigd is. Zij erkent geen relatie meer te hebben.

De verzoekende partij voert evenwel aan dat in de bestreden beslissing haar familielevens niet op een afdoende wijze werd onderzocht. De verzoekende partij geeft mee dat zij thans een relatie heeft met L. F. en met haar twee kinderen heeft, gegeven dat niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met haar privéleven. De verzoekende partij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke, sociale en economische belangen; zij geeft mee dat zij hier al twee jaar verblijft en is tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, dat zij een inburgeringscursus volgde en dat zij hier een netwerk heeft van familie, vrienden, collega's en bureaus. Zij meent dat geen rekening is gehouden met het hoger belang van de kinderen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk in rekening bracht dat de verzoekende partij hier al twee jaar is tewerkgesteld en zij een inburgeringscursus (overigens verplicht) volgde:

“Wat betreft betrokkene sociale en culturele integratie legt hij een huurovereenkomst voor en een kopie van zijn voorlopig rijbewijs. Ook zit er in het dossier een attest van een cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 27.07.2018 en attest van inburgering dd. 07.09.2018. Hierbij dient opgemerkt te worden

dat deze cursussen verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Verder toont betrokkene met het voorgelegde CV, tewerkstellingsattest Q. J. dd. 21.05.2019, de arbeidsovereenkomsten, bijbehorende loonfiches en individuele rekeningen, het contract onbepaalde duur alsook het attest van het OCMW dd. 22.09.2020 aan tewerkgesteld te zijn en daarmee niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit zijn zonder meer positieve elementen. Echter, ook tewerkstelling en bijbehorend inkomen is, net zoals het hebben van een dak boven het hoofd, noodzakelijk om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor ook deze elementen niet aantonen dat betrokkene reeds dermate geïntegreerd is in België in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst of origine kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en de draad terug op te pikken of er een nieuw leven te starten. Wat het voorlopig rijbewijs betreft, dient opgemerkt te worden dat het besturen van een wagen een vaardigheid betreft die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kan leiden in België alleen.”

In de mate dat de verzoekende partij thans verwijst naar “een netwerk van familie, vrienden, collega’s, burens”, wordt erop gewezen dat elke concrete toelichting omtrent de aard en de intensiteit van deze beweerde banden ontbreekt. Uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de privébelangen van de verzoekende partij en haar economische en sociale integratie in rekening heeft genomen. De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat deze elementen niet getuigen van een zodanig bijzondere integratie in België, dat zij aan de beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet in de weg zouden staan. De gemachtigde ging zodoende wel degelijk over tot een concrete belangenafweging aangaande het privéleven van de verzoekende partij, waarbij zij tevens toelichtte dat de verzoekende partij jong genoeg is om terug te reizen en om de draad terug op te pikken in haar land van herkomst of origine, en dat zij de in België opgebouwde werkervaring en haar wil om te werken kan aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

Verder betwist de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij thans een nieuw gezin vormt met haar partner en hun twee kinderen.

Waar een familieleven wordt erkend door de verwerende partij, merkt de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij geen onoverkomelijke hindernissen aantoonde die maken dat het gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend. De bestreden beslissing wijst erop dat de partner van de verzoekende partij dezelfde nationaliteit heeft als de verzoekende partij, dat de partner slechts enkele jaren in België verblijft, dat de duur van het verblijf van de verzoekende partij kort is en dat de inmiddels geboren kinderen zeer jong zijn, wat steun vindt in het administratief dossier. Feitelijk stelt de verzoekende partij dat zij meent dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, maar weerlegt zij geenszins dat er geen onoverkomelijke hindernissen zijn om het gezinsleven in het herkomstland uit te bouwen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet noodzakelijk gescheiden dient te leven van de partner en het kind.

Verder blijkt uit bovenstaande motieven ook dat de verwerende partij een degelijke belangenafweging heeft gemaakt.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16

december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de eerdere bespreking blijkt dat de verzoekende partij de schending van deze bepaling niet aannemelijk heeft gemaakt. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat haar belangen niet in acht werden genomen en niet juist afgewogen zijn.

Wat de belangenafweging betreft, weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat geen hinderpalen worden vastgesteld waarom de partner en hun kinderen verzoekende partij niet kunnen volgen naar/in Suriname om aldaar een gezinsleven verder te zetten. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Tot slot merkt de Raad nog op dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht oplegt, doch slechts een onderzoeksplicht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET RECHTERLIJK GEWIJSDE

Het gerechtelijk wetboek stelt:

“Art. 24. Iedere eindbeslissing heeft gezag van gewijsde vanaf de uitspraak.

Art. 25. Het gezag van het rechterlijk gewijsde verhindert dat de vordering opnieuw wordt ingesteld.

Art. 26. Het gezag van het rechterlijk gewijsde blijft bestaan zolang de beslissing niet ongedaan is gemaakt.

Art. 27. De exceptie van gewijsde kan in elke stand van het geding worden voorgedragen voor de feitenrechter voor wie de vordering is ingesteld. Zij kan door de rechter niet ambtshalve worden afgeworpen.

Art. 28. Iedere beslissing gaat in kracht van gewijsde zodra zij niet meer voor verzet of hoger beroep vatbaar is, behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt en onverminderd de gevolgen van de buitengewone rechtsmiddelen. ”

Het arrest dat reeds werd geveld in deze zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gezag van gewijsde en het arrest is tevens in kracht van gewijsde getreden.

Het arrest dd. 24.11.2020 (stuk 12) is definitief geworden omdat verwerende partij dit arrest nooit heeft aangevochten voor de Raad van State.

Desondanks blijft zij de aanvraag van verzoeker afwijzen zonder rekening te houden met dit arrest.

Bijgevolg schendt verwerende partij het beginsel van het rechterlijk gewijsde.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. De verzoekende partij stelt correct dat het arrest van 24 november 2020 met nr 244 755 van de Raad inmiddels kracht van gewijsde heeft. In voornoemd arrest werd de beslissing tot beëindiging van het verblijf vernietigd omdat het administratief dossier niet voorhanden was, zodat op dat ogenblik geen wettigheidscontrole kon worden uitgevoerd. Thans ligt er een administratief dossier voor. Bijgevolg wordt door de bestreden beslissing het rechterlijk gewijsde niet miskend. De verwerende partij stelt correct dat het vernietigingsarrest enkel tot gevolg heeft, in dit geval, dat de verblijfsrechtelijke situatie van de verzoekende partij heronderzocht en opnieuw beoordeeld moest worden.

2.3.3. Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In het vierde middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“VIERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN DE FAIR PLAY

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het bijzonder in licht van het reeds gevelde arrest in deze zaak (stuk 12) moge het duidelijk wezen dat verzoeker het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verwerende partij tot een positieve nieuwe beslissing zou komen.

In de vorige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verwerende partij het nagelaten om een verweer te voeren; er werd geen administratief dossier voorgelegd wanneer de Raad geen oordeel kon vellen. Het beroep van verzoek werd daarom gegrond verklaard en de toenmalige bestreden beslissing werd vernietigd.

Verwerende partij heeft toen dus de kans gehad om een verweer te voeren, heeft dit nagelaten en misbruikt thans huidige procedure om het verblijf van verzoeker alsnog in te trekken.

Onzorgvuldig bestuursoptreden maakt een schending van het beginsel van de fair play uit, zo aan dit optreden moedwilligheid ten grondslag ligt.

De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play, Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen.

Het dossier van verzoeker dient bovendien objectief op haar actuele situatie te worden beoordeeld zoals alreeds werd aangegeven.

Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976).

Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht. Het gedrag van verwerende partij, zijnde de hardnekkige weigering zich te houden aan de wet en vaste rechtspraak, toont manifest een vooringenomenheid (gebrek aan objectiviteit) aan, alsook een manifeste schending van de zorgvuldigheidsnorm en de goede trouw.

Het middel is gegrond.”

2.4.2. Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “*fair play*” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

Geenszins is aangetoond dat de verwerende partij in de eerdere procedure moedwillig het administratief dossier niet heeft neergelegd. Evenmin is dit beginsel geschonden doordat de verwerende partij een nieuwe beslissing neemt na de vernietiging van de oorspronkelijke beslissing door de Raad. Er is geen misbruik van procedure aangetoond en de verwerende partij heeft zich de actuele situatie in acht genomen, wat blijkt onder meer door de bespreking van de relatie met de partner en de hieruit voortvloeiende twee kinderen.

Verder is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat evenmin blijkt dat er in hoofde van de verwerende partij vooringenomenheid of een gebrek aan objectiviteit bestaat. De verzoekende partij toont geen onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij aan.

Ook het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN